

Marină

Nicolae Labiş

- Pentru ce-ai rămas, iubire! -
Rădăcină-a unei flori
Ce s-a destrămat subțire
În petale și vapori
Ca să zboare mai ușoară,
Să renvie-a doua oară
În alt suflet, în alt ceas,
Lăsând drojdia grozavă
De pârlol și de otravă...
Murmuram: - De ce-ai rămas?

Înnegrit la chip ca marea,
Noaptea lângă țărm am stat
Ascultându-i aiurarea,
Plânsul ei zbuciumat,
Ingânându-i cu glas mare
Zădarnica ei chemare
Risipită-n surd balans.
Și cu ea, prin vijelie,
Am pornit - mai blând să-mi fie -
Sumbrul suferinței dans.

Nemișcat dansam, și-n mine
Ea-n același trup dansa,
Se sorbea în lungi dulbine
Ori în trâmbie se-azvârlea;
Era rupere barbară
Dinăuntru în afară
Izbucniri de fum și sori -
Și-n tenebrele cețoase
Cred că fața-mi lepădase
Linii, curbe și culori.

Respirând sonor furtuna,
Marea-și iese din veșmânt,
Și nebună bate-ntruna
Cu talazuri cerul frânt,
Peste lume se agită
Neagră, deznădăjduită,
Vocile-i în zări răspund.
Cere, cheamă cu putere,
Îngrozind astfel, cum cere,
Cu durerea-i fără fund.

- Tu, neliniște, flămândo,
Marea pentru ce-ai lovit
Și cu mine-asemănând-o
O lucrezi neconținut
Într-o hulă care geme
Și-i smulgi rugă și-i storci blesteme
În învâlmășirea rea?
Forță câtă ai, cumplito?
Cum de nu ți-ai istovit-o
Ori în mine, ori în ea?

.....
Liniște până departe;
Vântu-n zori amortise.
Numai semn că-n fund mai arde,
Hula de la fund trimise
Crețuri galeșe și lente
Cu smereli aparente,
Plăci și suluri de mercur.
Soarele creștea din pete
Și vin valuri violete
Peste pacea dimprejur.
Cineva-mi spunea: "În lume
Echilibru-i neclintit -
Fericite-aceste spume
Împăcate-n infinit,
Feriți și noi, în timp
Înecați și-n Olimp -
Sufletul limpede, cugetul clar...
Marea respiră precum ar dormi
Calmă, puternică-n zorii de zi...Et quelle paix semble se concevoir"

Și ce pace pare a se zămisi!